

Сон дитини

Казки ірландські

Острів Інніс-Сарк (Акулячий острів) у давні часи був святим і мирним місцем, і так тихо там було, що голуби прилітали гніздуватися у великій печері на березі моря, і ніхто їм не заважав. І святі угодники Божі мали там монастир, куди приходило багато людей з великої землі, бо молитви монахів були сильні проти недугів, зла чи злоби ворога.

Серед інших, там був величний і благородний принц, що прибув з Мюнстера зі своєю дружиною, дітьми та їхньою нянькою, і вони були настільки задоволені островом, що залишилися там на рік чи більше, бо князь любив рибалити і часто брав із собою дружину.

Одного разу, коли їх обох не було, старша дитина, гарний хлопчик десяти років, благав няньку відпустити його в голубину печеру, але вона відмовила.

— Твій батько розлютився б, — вигукнула вона, — якби ти пішов без дозволу. Зачекай, доки він прийде додому, і подивись, чи він тобі дозволить.

Тож коли принц повернувся, хлопець розповів йому, як сильно він хоче побачити печеру, і батько пообіцяв привести його наступного дня.

Ранок був прекрасний, а вітер — попутний, коли вони вирушили. Але незабаром

хлопчик заснув у човні і не прокидався, поки батько ловив рибу. Сон, однак, був неспокійний, і багато разів хлопець здригався і голосно плакав. Тож принц подумав, що краще повернутися назад на сушу, і тоді хлопець прокинувся.

Після обіду батько покликав дитину.

— Тепер скажи мені, — сказав він, — чому сон твій був тривожний, що ти так гірко кричав?

— Мені снилося, — сказав хлопчик, — що я стою на високій скелі, а внизу тече море, але хвилі не шумлять. І, дивлячись униз, я бачив поля, дерева, прекрасні квіти та яскравих птахів на гілках дерев, і мені захотілося спуститися й зірвати квіти. Тоді я почув голос, який сказав: "Благословенні ті душі, що приходять сюди, бо це є рай".

І раптом мені здалося, що я опинився в луках, серед птахів і квітів, і мила жінка, яскрава, немов ангел, підійшла до мене і сказала: "Що привело тебе сюди, люба дитино? Ніхто, крім мертвих, не приходить сюди". Тоді вона покинула мене, і я плакав, тому що вона пішла; аж раптом усе небо почорніло, і величезна стая диких вовків оточила мене, виючи та широко розкриваючи пащі, ніби хотіли мене зжерти. І я кричав, намагався бігти, але я не міг поворухнутися, а вовки підходили все ближче, і я впав, наче мертвий, від страху, коли прекрасна жінка знову підійшла, взяла мене за руку й поцілувала.

"Не бійся, — сказала вона, — візьми ці квіти, вони з раю. І я принесу тебе на галявину, де вони ростуть". І тоді вона підняла мене, але я більше нічого не пам'ятаю, бо потім човен зупинився, ти виніс мене на берег, але ті прекрасні квіти, мабуть, упали з моїх рук, бо я їх більше не бачив. І це увесь мій сон, але я хотів би повернути ті квіти собі, бо жінка сказала мені, що вони мають секрет, який приведе мене до раю.

Принц більше не думав про сон дитини, а наступного дня, як завжди, пішов ловити рибу, залишивши хлопчика на няньку. І знову хлопчина так щиро благав і молив її привести його до голубиної печери, що няня зрештою погодилася, але сказала йому, що він не має ступити і кроку сам, і вона візьме двох хлопців з острова, щоб вони стежили за ним.

От вони і вирушили, хлопчик та його маленька сестричка з нянькою. І назбирав хлопець для сестри квітів, і побіг до краю печери, де плавали баклани, але він був в безпеці, бо двоє молодих острів'ян наглядали за ним.

Тож нянька була задоволена і, втомлена, заснула. І сестричка лягла біля неї, і теж заснула.

Тоді хлопець покликав своїх компаньйонів, двох молодих острів'ян, і сказав їм, що він має зловити бакланів. Тож вони побігли стежкою до моря, тримаючись за руки та сміючись. Саме тоді шматок скелі вівалився і впав поруч із ними, і, щоб його оминати, вони просковзнули через край стежки вниз по крутому схилу, де не було за що триматися, окрім великого куща посеред шляху. Вони схопилися за кущ і думали, що тепер у безпеці, але кущ був недостатньо сильний, щоб витримати їхню вагу, і його

вирвало з корінням. Всі троє впали прямо в море і потонули.

Ось від звуків сильного крику, що йшов із хвиль, прокинулася няня, але нікого не побачила. Тоді вона розбудила сестричку.

— Вже пізно, — скрикнула вона, — вони, мабуть, пішли додому. Ми надто довго спали, уже вечір. Давай поспішимо й наздоженемо їх, поки принц не повернувся з риболовлі. Але коли вони прийшли додому, князь став на порозі. Він був дуже блідий і заплаканий.

— Де мій брат? — скрикнула маленька дівчинка.

— Ти більше ніколи не побачиш свого брата, — відповів принц.

І з того дня він більше ніколи не ходив на риболовлю, став мовчазним і задумливим, і ніколи ніхто не бачив, щоб він усміхався. І скоро після того він і його сім'я покинули острів і ніколи не поверталися.

Але няня залишилася. І подекуять, що вона стала святою, тому що люди завжди бачили, як вона молилася і плакала біля входу у ту велику морську печеру. І ось одного разу, коли за нею прийшли, вона лежала мертва на камнях, а в руці вона тримала якісь чудові дивні квіти, щойно зібрані, з росю на них. І ніхто не знав, як квіти потрапили в її мертві руки.

Лише деякі рибалки розповідали історію про те, як минулої ночі вони бачили яскравого хлопчика фейрі, який сидів на скелях і співав, і мав він золотий вінець навколо його довгого золотистого волосся і червоний пояс, пов'язаний на його талії. І всі знали, що це син принца, який втопився на тому місці дванадцять місяців тому. І люди вірять, що він приніс квіти з землі духів жінці і дав їх їй як знак смерті та благословенний знак від Бога, що її душа буде взята на небо.

Вупізка з кнуги "Ancient legends, mystic charms, and superstitions of Ireland, lady Francesca Speranza Wilde", 1887

Переклад Краснікова К.М., редактор Погребняк-Горбачова О.А